

вата, съ заплашване и бой зематъ всичкитѣ пари на беднитѣ хора.

Великиятъ везиръ се разсърдилъ и извикалъ:

— Ние ви обичахме досега, защото ни помагате съ войницитѣ си, а сега вашитѣ войници не дойдоха като ги повикахъ. Вие тъкмите нѣщо.. Де ви е оржжието? Донесете го тука!

— Войницитѣ ни съ оржжието си сж въ Цариградъ, отговорили чепинци.

— Лъжете, натъртилъ везирътъ и заповѣдалъ на еничеритѣ да се приближатъ съ голи ножове (ятагани). — Изсѣчете тѣзи невѣрници! — изревалъ грозниятъ паша.

Въ този мигъ главния турски ходжа излѣзълъ напредъ, поклонилъ се на пашата и рекълъ:

— Моля ви се, о славни везирю, не убивайте тѣзи хора. Тѣ сж работливи и храбри. Отъ тѣхъ имаме голѣма полза. Но нека се потурчатъ, да приематъ Мохамедовата вѣра.

Везирътъ попиталъ: щете ли да се потурчите? Чепинци дигали рамена и се чудѣли, що да правятъ. — Давамъ ви 3 часа да си помислите — рекълъ везирътъ.

Банъ Велю, попъ Костадинъ и всички други първенци и свещеници се събрали на купчина да мислятъ.

Турцитѣ докарали нѣколко чувала брашно и рекли:

— Ето брашното! Ако се потурчите, ще ви запазимъ живота и ще ви дадемъ брашното да нахраните децата си; ако не, всички ще минете подъ ножа на еничаритѣ.

Чепинци мислили — кроили и решили да се потурчатъ. Съ сълзи на очи тѣ рекли на пашата: